

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνέδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 4 Φεβρουαρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 10

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Θάρρος ὅμως ποὺ σὺ εἶχε αὐτὴ
ἢ μικρὴ, εἶπε ὁ ἀγροφύλακας κοιτά-
ζοντας τὴν γυφτοπούλα.

Ἡ Μαρία εἶχε κλειστά
τὰ μάτια καὶ ἔμοιαζε σὰν
νὰ κοιμόταν. Μόνο πότε-πό-
τε ἔδραζε ἓνα ἐλαφρὺ πα-
ραπονεμένο βογγητό, καὶ
τὸ ἀδύνατο κορμάκι τῆς
τιναζόταν.

— Θὰ ἔχῃ πυρετό, εἶπε
ὁ κύρ Πέτρος, καὶ θὰ δι-
ψάῃ. Ὅλοι οἱ πληγωμένοι
διψοῦν. Ἄν τὴν εἶχαν
πληγώσει μὲ σπαθί, μὲ
σφαῖρα ἢ μὲ λόγχη θὰ ἤ-
ξερα νὰ τὴν περιποιηθῶ,
μὰ ἀπὸ δάγκαμα δὲν ξέ-
ρω. Ὁ γιατρός θὰ ἔπρεπε
νὰ ἦταν ἐδῶ, μὰ ὥσπου
νὰ κάνουν τίς προετοιμα-
σίες τους ὅλοι αὐτοὶ οἱ
σπουδαῖοι ντετόροι θέλουν
καιρὸ βλέπεις. Ἄν ἤμουν
ἐγὼ γιατρός θὰ εἶχα ἔρ-
θει τώρα καὶ μιὰν ὥρα.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἔφερε
τὸ φαγητὸ στὸ τραπέζι
καὶ ὁ κύρ Πέτρος ἔξχα-
σε ὁλότελα καὶ τὸ χα-
σαπόπουλο, καὶ τὴν κα-
ταγγελλία καὶ τὸν θυμὸ
του καὶ κάθισε κι' ἔφαγε
μὲ πολλὴ ὄρεξη. Πότε-πό-
τε μόνον ἔρριχνε καὶ κα-
μιά ματιά κατὰ τὸ παρά-
θυρο γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως
ἔρχεται ὁ γιατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ὁ γιατρός δ κ. Λεω-
νίδας ἦταν ὁ μοναδικὸς
γιατρός τοῦ χωριοῦ. Ἡ-

ταν ἄνθρωπος πολὺ ἱκανὸς καὶ πολὺ
δραστήριος καὶ ἐξαιρετικὰ φιλόανθρω-
πος, πρόθυμος νὰ τρέξῃ πάντοτε ὅ-
που τὸν καλοῦσαν, εἴτε γιὰ πλού-

σιον ἐπρόκειτο, εἴτε γιὰ φτωχόν.
Περισσότερη ὥρα μάλιστα ἔμενε κον-
τὰ στοὺς φτωχοὺς, προσπαθώντας
μὲ τὰ λόγια του νὰ τοὺς δίνῃ θάρ-
ρος καὶ παρηγοριά, καὶ νὰ τοὺς συμ-
βουλεύῃ καὶ νὰ τοὺς ὁδηγῇ πῶς νὰ
περιποιῶνται τὸν ἄρρωστο.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πράγματα
ποὺ φρόντιζε ὁ γιατρός
νὰ ἐξακριβώῃ μὲ μίαν πύ-
λαινα νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα
φτωχόν, εἶναι ἂν εἶχε τὰ
ροῦχα ποὺ τοῦ χρειάζον-
ταν ἢ ἂν τοῦ ἔλειπαν ἀ-
παραίτητα πράγματα. Καὶ
εἶχε δίκιο, γιατί πῶς θέ-
λετε νὰ γίνῃ καλὰ ἓνας
ἄρρωστος ἢ ἀδύνατος ἄν-
θρωπος, δταν φοράῃ τὸν
χειμῶνα ροῦχα, ψιλὰ ἢ
τριμμένα; Καὶ πῶς θέ-
λετε νὰ πάρῃ ἐπάνω του
δταν δὲν τρώῃ μαγειρεμ-
μένο φαγητὸ καὶ πίνει μό-
νο νερό;

Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ
πῆγαινε καὶ κοιτάζε ἓνα
φτωχόν μὲ μίαν γύριζε στὸ
σπίτι του κατέδρανε εὐθὺς
στὸ ὑπόγειο κι' ἔδραζε μιά
μποτίλλια παλιὸ κρασί
καὶ ὕστερα πῆγαινε ἐπά-
νω στὴν τραπέζα, ὅπου
καθόταν κι' ἐπλεκε κοντὰ
στὸ παράθυρο μιά γριά
κυρία μὲ κάτασπρα μαλ-
λιά ποὺ τὰ σκέπαζε μιά
μαύρη δαντελλωτὴ σκού-
φια.

— Μητέρα, τῆς ἔλεγε,
ἤθελα ἓνα πλεκτὸ μάλλι-
νο γιὰ τὸν γέρο Σταμάτη,
ἓνα μισοφόρι γιὰ τὴν γυ-
ναῖκα του καὶ καλτσάκια
γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ μαστρο-
Γιάννη.

Ἡ γριά μητέρα χαμο-
γελοῦσε στὸν ἀγαθὸ γιό

«— Νὰ ἔτσι θὰ τὰ ταῖζετε»

της, κάρφωνα τις βελόνες στα μαλλιά της και πήγαινε στην αποθήκη όπου φύλαγε τα ρούχα και πού ήταν σωστά παλαιπωλεμένα. Γιατί εκεί βρίσκονταν κάθε λογής ρούχα, σε τόση ποικιλία και αφθονία, ώστε στην ανάγκη μπορούσε να ντυθής ολόκληρο το χωριό. Στους φτωχούς ήταν πασίγνωστη η αποθήκη της αυτή, καθώς και το κελλάρι της όπου φύλαγε τα τρόφιμα. Οι φτωχοί εύλογα τον δόξαζαν τους κι' έλεγαν: «Ο γιατρός και η μητέρα του είναι ένα ζευγαράκι του Θεού. Είναι κι' οι δύο τους ένα κομμάτι μάλαμα».

Μια από τις κυριώτερες ασχολίες της μητέρας του γιατρού, ήταν αυτή η αποθήκη των παλιών ρούχων. Μόλις κανένα φόρεμα ή ασπρόρρουχο δικό της ή του γιου της έμπαινε σε αποσπαραγμένη, εύθυμη ή γριά κυρία το καθάριζε, το γύριζε το διόρθωνε το δίπλωνε και το έβαζε στην ώρισμένη θέση της αποθήκης όπου έμενε περιμένοντας να παρουσιασθεί ο καινούργιος του αφεντικός. Κι' αυτή όμως και η μαγειρίσά της και η μικρή της ανεψιά, κάθονταν τον χειμώνα και νυχτέρευαν κι' έπλεκαν κάλτσες και φανέλλες και άλλα πράγματα που έμπαιναν όλα στο κατάστημα του γιατρού. Κι' άξιζε να βλέπη κανείς τους φτωχούς πελάτες του γιατρού να βγαίνουν από το κατάστημα αυτό, με τα ψώνια τους κάτω από τη μασχάλη. Χαιρετούσαν ως κάτω κι' έλεγαν: «Ευχαριστώ, γιατρέ μου, ευχαριστώ, καλή μου κυρία! Άξιος ο μισθός σας, ο Θεός να σας το πληρώσει!»

Και ο γιατρός βλέποντάς τους να φεύγουν έτσι χαρούμενοι, χαμογελάσει στη μητέρα του που κι' αυτή του χαμογελάσει κι' ύστερα έφευγε να πάη να ιδή και άλλους αρρώστους, ψιθυρίζοντας: «Τί ευτυχισμένος πού είμαι».

Εκτός από την αγάπη του για τους φτωχούς, ο γιατρός είχε μεγάλη αγάπη για τη μουσική. Κάθε βράδυ έβγαζε από τη θήκη του ένα παλιό βιολοντσέλλο που το είχε αγοράσει όταν ήταν φοιτητής και έπαιζε παλιές μελωδίες της εποχής του, ενώ η μητέρα του τον συνόδευε στο πιάνο.

Αυτός λοιπόν ήταν ο γιατρός που στην πόρτα του πήγε και χτύπησε το χασαπόπουλο για να τον παρακαλέσει να έρθη να ιδή τη γυφτοπούλα. Ο γιατρός είχε τελειώσει το φαγητό του και καθόταν και έπινε τον καφέ του μαζί με τη μητέρα του. Αυτή την ώρα δεν ήθελε να τον ενοχλή κανείς γιατί ήταν η ώρα που

αναπαύονταν αφού όλο το πρωί γύριζε το χωριό και επισκεπτόταν τους αρρώστους του. Μόλις όμως άκουσε τι είχε συμβεί ρούφηξε γρήγορα γρήγορα τον καφέ του και καθαλλίζοντας τη φοράδα του της έδωσε μια δυνατή καμτσικιά για να τρέξη, γιατί ήθελε να κατέβη όσο το δυνατό πιο γρήγορα στο χωριό, επειδή φοβόταν, και με το δίκιο του, τα αποτελέσματα των δοντιών του σκύλου. Πίσω του έρχόταν ο Κωστής πεζός με το σκύλο του.

— «Α, νά τον ο γιατρός! φώναξε ο κύρ-Πέτρος που δέκα φορές είχε βγει στο παράθυρο. Τρέξε, Μορφούλα μου, φώναξε τη γιαγιά σου. Έγώ θα βγω να τον προυπαντήσω και να τον φέρω επάνω».

Ύστερα από λίγο ο γιατρός βρισκόταν έξω από την πόρτα του σπιτιού του αγροφύλακα. Κατέβηκε απ' το αλογό του, το έδεσε σ' ένα χαλκά που ήταν καρφωμένος στον τοίχο και ακολούθησε τον κύρ-Πέτρο, που βγήκε να τον υποδεχθή κρατώντας το καπέλλο του στα χέρια.

— «Αχ γιατρέ μου, είναι σπαραγμός καρδιάς, είπε στο γιατρό. Ορίστε επάνω, είναι και η μητέρα μου και η κόρη μου».

Η Μαρία είχε δυνατό πυρετό. Πετούσε τα σκεπάσματά της, και πότε-πότε βογγούσε γιατί οι βίαιες κινήσεις έκαναν δυνατότερους τους πόνους της. Ο γιατρός αφού εξέτασε την πληγή και τις έκανε ένα καλό επίδεσμο, της έδωσε κι' ένα καταπραϋντικό φάρμακο κι' ύστερα από λίγη ώρα φάνηκε πως την είχε πάρει ο ύπνος.

Τότε ο γιατρός βγήκε από την κάμαρα στις μύτες των ποδιών και έκανε νόημα στον αγροφύλακα και στην κυρά Μαρία να βγουν μαζί του. Σάν βρέθηκαν έξω τους είπε:

— Τό κοριτσάκι αυτό δεν είναι δικό σας;

— Όχι, γιατρέ μου, είναι γυφτοπούλα και την έπιασα χθές το βράδυ που έκλεβε. Πέρασε τη νύχτα της στη φυλακή, μα ύστερα συλλογίσθηκα πως η φυλακή δεν χορταίνει και σήμερα πρωί-πρωί έπληρα τη Μορφούλα μου μαζί και της έπληξαμε γάλα. Κι' επειδή μου φάνηκε καλό κορίτσι αποφασίσαμε η μητέρα μου κι' εγώ να το κρατήσουμε. Ο Κωστής θα σας είπε βέβαια τι έγινε.

— Ναι. Κι' ο σκύλος του είναι περίφημος φύλακας. Αν δεν το σφύριζε ο αφεντικός του θα το είχε κατασπαράξει το καυμένο το κοριτσάκι.

(Ακολουθεί) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΠΩΣ ΠΡΩΤΑ

Ένας Έβραϊος φτωχονοικοκύρης παραπονιόταν διαρκώς στο Ραββίνο πως δεν τα κατάφερε στο σπίτι του κι' ήταν πολύ στενοχωρημένος.

— Δεν ξέρω τί να κάμω, του έλεγε· τί με συμβουλεύει ή σεβασμότη σου;

— Άκουσε, του είπε μια μέρα ο Ραββίνος· πάρε στο σπίτι σου εκείνον το φτωχό γείτονα σου. Θα σε βοηθήσει χωρίς να σου κοστίζει πολύ.

— Τί λές, αφέντη μου! Έγώ δεν τα καταφέρνω μ' αυτούς που έχω και θα πάρω κι' άλλον;

— Πάρ τον. Θα είσαι καλύτερα. Άφου τόλεγε ο Ραββίνος, πείσθηκε ο Έβραϊος και πήρε στο σπίτι του το φτωχό γείτονα. Μα σε λίγο πάλι τα ίδια.

— Δεν τα καταφέρνω, αφέντη μου, και δεν ξέρω τί να κάμω. Τί με συμβουλεύεις;

— Έχεις αγελάδα; τον ρώτησε ο Ραββίνος.

— Όχι.

— Έ, νά πάρης.

— Αγελάδα; Κι' άλλο μπελά στο κεφάλι μου;

— Άκου πού σου λέω.

Ο Έβραϊος πήρε και την αγελάδα. Μα η κατάστασή του χειρότερη, και τότε ο Ραββίνος τον συμβούλεψε... να πάρη και μια γίδα. Έπειτα και κόττες. Έννοείται όμως πως ή στενοχώρια ολοένα μεγάλωνε, και μια μέρα ο Έβραϊος πήγε στο Ραββίνο και του είπε:

— Έφθασα στο απροχώρητο. Δεν μπορώ πιά. Είναι ανάγκη να ξελαφρώσω λίγο γιατί χάνηκα. Τί να κάμω;

— Έ, δόσε τις κόττες, τον συμβούλεψε ο Ραββίνος.

Ο Έβραϊος τον άκουσε. Μα σε λίγο ξαναπήγε.

— Δεν έκαμα τίποτα που έδωσα τις κόττες. Η στενοχώρια εξακολούθει.

— Έ, δόσε και τη γίδα, είπε ο Ραββίνος.

Ο Έβραϊος έδωσε και τη γίδα. Έπειτα, κατά συμβουλή πάντα του Ραββίνου, έδωσε και την αγελάδα. Στο τέλος έδωσε και το φτωχό γείτονα. Και τότε μόνο είπε:

— Δόξα σοι ο Θεός! Τώρα είμαι καλά, τώρα είμαι... όπως πρώτα.

Και δεν ξαναπαραπονέθηκε πια ούτε στο Ραββίνο ούτε σε κανένα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ χιλιάδες λάκκοι έχουν ανοιχθεί στην Αθήνα και στα περίχωρα, για να φυτευθούν, την Έβδομάδα του Πρασίνου, ισάριθμα δέντρα. Κάποιο απ' αυτά, νομίζω, θα φυτέψετε και σεις με τα χέρια σας ή τουλάχιστο, θα παρασταθήτε σ' «Νεολαία» στη φυτευσή του. Έ, αυτό θα είναι το «δέντρο σας». Με τί ενδιαφέρον θα το παρακολουθήτε να μεγαλώνη—αν μάλιστα θα είναι μέσα στην Αθήνα ή κοντά στο συνοικισμό σας, και θα μπορείτε να το επισκέπτεσθε συχνά—και πως θα λυπηθήτε αν τυχόν το ιδήτε καμιά μέρα ξερό! Άγαπ' κανείς τόσο ένα δέντρο που το φύτεψε με τα χέρια του! Και το ξέρω από μια παιδική μου ανάμνηση ζωηρότατη.

Στο περιόβλι μας δεν έτυχε ποτέ να φυτέψω μεγάλο δέντρο. Τα μεγάλα του δέντρα τα βρήκα φυτεμένα, κι' εσαυτοπροσέθηκα ανργότερα—κερασιές, μυγδαλιές, ροδακινιές, μουσουλιές—είχαν φυτρώσει μονάχα τους από κουκούτσια. Άλλα μια φορά, που φιλοξενούμουν στο έξοχικό σπίτι ενός αρχοντοχωριάτη, μου δόθηκε ή ευκαιρία να φυτέψω κι' εγώ ένα δέντρο. Είχαν φέρει δυο θμια—δεντράκια ακόμα—από ένα γειτονικό κτήμα, κι' επειδή ήταν διακοσμητικά—ένα είδος πασχαλιάς—είχαν αποφασίσει να τα φυτέψουν απέψω από το σπίτι, στο μικρό πλάτωμα, που τότε ακόμα δεν είχε παρά λίγες ροδοδάφνες. Έσκαψαν λοιπόν δυο λάκκους, δεξιά κι' αριστερά στην είσοδο του σπιτιού, κι' ο νοικοκύρης είπε:

— Έμπρός! το ένα θα το φυτέψη ο Παυλάκης και τ' άλλο ο Γληγοράκης!

Ο Παυλάκης ήταν ο μεγαλύτερός του γιός, παιδί της ηλικίας μου, που άμα μεγάλωσε έγινε γιατρός και πέθανε νέος. Κι' ο Γληγοράκης ήμουν εγώ. Ά, τί χαρά μας! Τα δεντράκια, λίγο πιο ψηλά από το μπόι μας, τα είχαν φέρει με τις ρίζες τους πού, με λίγο χώμα από τη μάννα τους γρή, ήταν μέσα σ' ένα πάνινο σακκουλάκι. Τα βάλουμε με τα χεράκια μας στους λάκκους, αφού ρίξαμε μέσα και νερό, λύσαμε και βγάλαμε τα σακκουλάκια—δεν ήταν και τόσο δύσκολο—κι' έπειτα, με το φτυάρι, γεμίσαμε τους λάκκους με το χώμα που ήταν σωρευμένο απέξω. Κι' ή δουλειά μας είχε τελειώσει.

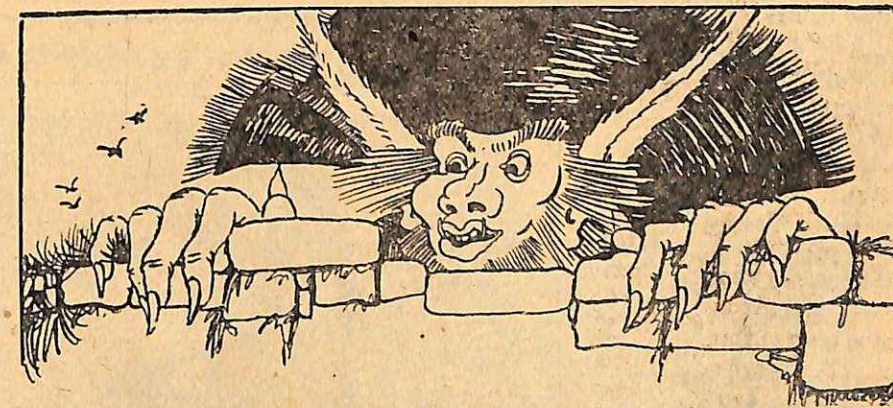
Μιά-δυο φορές το χρόνο που πήγαινα στο έξοχικό σπίτι, έτρεχα πρώτα στο δέντράκι που είχα φυτέψει, το δέντρο μου. Και με τί χαρά το έβλεπα κάθε φορά μεγαλύτερο! Κάποτε το είδα κι' ανθισμένο. Τί ώραία που μοσχοβολούσαν τα πρώτα μαδιά του λουλουδάκι, που κρέμουνταν πολλά-πολλά μαζί, σαν τσαμπιά! Έπειτα έκαμα χρόνια να πάω. Και κάποτε που ξαναπήγα είδα το δέντρο μου μεγάλο, φουντωμένο, δλάνθιστο, να ρίχνη πυκνή σκιά γύρω στο χοντρό, στραβωμένο λγάκι κορμό του. Έπειδή το είχα φυτέψει, μου φαινό-

ταν πως το είχα κάνει εγώ. Το ίδιο, καθώς μου έλεγε κι' ο Παυλάκης—ήταν τότε φοιτητής—που και το δικό του δέντρο είχε τρανέψει, κι' ένωνε απάνω τη φυλλωσιά του, και κάτω τη σκιά του με το δικό μου.

Τα δέντρα αυτά ζούν πολύ. Νά υπάρχη ακόμα, νάνθιζη και να ρίχνη την ευεργετική σκιά του κι' εκείνο που φύτεψα μικρός; Δεν ξέρω, από την πατρίδα μου λείπω χρόνια. Άλλά με πόση χαρά και συγκίνηση θα το ξανάβλεπα!..

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

10

Ο Γιαννάκης έφύλαξε την ταμπακίερα και δοκίμασε να προχωρήσει για νάνεβη στο βουνό. Θα τον έμπόδιζε τάχα κανένας; Όχι! Με χαρά του είδε πως μπορούσε να περπατή στον ανήφορο ανεμπόδιστος. Το Γεροντάκι, φαίνεται, θα του είχε δώσει την άδεια χωρίς να του το πη. Και το παιδί προχωρούσε, ανέβαινε. Και τόσο γρήγορα μάλιστα, ώστε χωρίς να το καταλάβη, βρέθηκε στα μισά του δρόμου προς την κορυφή. Λίγο ακόμα και θάφτανε.

Άξαφνα όμως είδε μπροστά του έναν πελώριο τοίχο, που λες κι' είχε ξεφυτρώσει εκείνη τη στιγμή. Ήταν πολύ ψηλός, και δεν είχε ούτε πόρτα ούτε τρύπα για να περάσει κανένας από τ' άλλο μέρος. Ο Γιαννάκης περπατούσε τώρα σύρριζα στον τοίχο, για να ιδή μήν τελειώνει πουθενά ή μήν είχε παραπέρα κανέν' άνοιγμα. Άλλά όχι. Ο τοίχος τοιγύριζε όλο το βουνό σ' αφοχτής απέραστος. Κι' ο Γιαννάκης, αφού έκαμε το γύρο του τοίχου, έκαθησε απελπισμένος στο μέρος απ' όπου είχε ξεκινήσει, και περίμενε μη ξεροντας τί να κάμη.

«Έδω θα καθήσω, συλλογίζόταν. Να χαλάση ο κόσμος, δεν γυρίζω πίσω αν δεν ανεβώ στην κορυφή του βουνού, να πάρω το Βοτάνι της Ζωής και να γίνη καλά ή μητέρα μου. Άς περιμένω μακάρι κι' ε-κατό χρόνια!»

Μόλις έκαμε αυτή τη σκέψη ο Γιαννάκης, γκρεμίστηκε με κρότο μπροστά του ένα μεγάλο μέρος του τοίχου κι' προέβαλε ένας φοβερός Γίγαντας. Ήταν κι' αυτός έν' από τα Πνεύματα του Βουναού.

— Τί θέλεις εδώ έδω; ρώτησε τον Γιαννάκη.

Τό γενναίο παιδί του αποκρίθηκε με θάρρος:

— Ξεκίνησα για να φτάσω στην κορυφή του βουνού και να βρω το Βοτάνι της Ζωής για τη μητέρα μου που είναι άρρωστη. Μου κάνετε τη χάρη να μ' αφήσετε να περάσω απ'

αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ νάνεβῶ ; Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κύριε Γίγαντα...

— Ὁ Γίγαντας τὸν κοίταξε καλὰ καὶ εἶπε :

— Μᾶρσεσι τὸ πρόσωπό σου, δείχνει πὼς εἶσαι καλὸ παιδί. Ναί, θὰ σὰφῇσω νὰ περάσῃς καὶ νάνεβῃς, ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμῃς πρῶτα κάτι ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Λυποῦμαι, κύριε Σάλτερς. Ὑπέφερα ἀπὸ νευρική δυσπεψία, γι' αὐτὸ βγήκα στὴ θάλασσα. Ἐσεῖς ὁ ἴδιος μοῦ τὸ συμβουλευσατε ἂν δὲν κάνω λάθος.

Νὰ πᾶς νὰ πνιγῇς στὴν Τρύπα τῆς Φάλαινας κι' ἐσὺ κι' ἡ νευρική σου δυσπεψία μαζί, οὐρλίκε ὁ μπάρμπα Σάλτερς ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος. Πάλι ἔρχεσαι νὰ μὲ τσευγκρίσῃς. Λοιπόν, σαράντα-δύο εἶπες, ἡ σαράντα πέντε;

— Ἐξέχασα, κύριε Σάλτερς, ἂς ξαναμετρήσουμε.

— Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω πὼς μπορεῖς ἐσὺ νὰ ἔχῃς σαράντα πέντε. Ἐγὼ ἔχω σαράντα πέντε, εἶπε ὁ μπάρμπα Σάλτερς. Μέτρησε μὲ προσοχή, Πέν.

Ὁ Ντίσκο Τρούπ βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του.

— Σάλτερς, ρίξε ἀμέσως τὰ ψάρια σου στὸ καράβι, εἶπε μὲ τόνο ποὺ δὲν δεχόταν συζήτηση.

— Ἀχ, μπαμπά, μὴ μὰς χαλάς τὸ γούστο, εἶπε ὁ Ντάν. Τώρα μόλις ἀρχισαν οἱ δυὸ τους.

— Κύριε τῶν δυνάμεων, ἕνα ἕνα τὰ τσακώνει ! φώναξε ὁ μεγάλος Τζάκ καθὼς ὁ θεὸς Σάλτερς ἔμπαινε μὲ ζήλο στὴ δουλειὰ καὶ στὴν ἄλλη βάρκα ὁ Πέν ἔσκυβε κι' ἐκείνος γιὰ νὰ μετρήσῃ τὰ δικὰ του.

Ὁ Μανουέλ σκούνησε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὸν Ντάν ποὺ ἔτρεξε στὸ παλάγκο καὶ γέροντας σχεδὸν ὅλο τὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ ἐπέρασε τὸν γάντζο ἀπὸ τὸν κρίκο τῆς πρύμης ἐνῶ ὁ Μανουέλ στερέωνε τὸν ἄλλο γάντζο ἀπὸ μπρός. Οἱ ἄλλοι τράβηξαν τὰ σχοινιά καὶ σήκωσαν στὸν ἀέρα τὴ βάρ-

κα, τὰ ψάρια καὶ τὸν ἀνθρωπο, ὅλα μαζί!

— Ἐνα, δύο, τέσσερα—ἐννιά, εἶπε ὁ Τζμ Πλάττ, μετρώντας τὰ ψάρια μ' ἐξηγηκμένο βλέμμα. Σαράντα ἑ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πὼς εἶμαι μὲ τὸ καινούργιο μου φουστάνι ;

πτά. Δικά σου, Πέν !

Ὁ Ντάν ἄφησε τὸ παλάγκο καὶ ὁ Πέν γλύστρησε ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα μαζί μὲ ὅλα του τὰ ψάρια.

— Βάστα καλὰ ! μούγκρισε ὁ μπάρμπα Σάλτερς. Βάστα καλὰ γιὰ τι μπερδεύτηκα στοὺς λογαριασμούς μου.

Δὲν πρόφτασε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὑψώθηκε στὰ μεσοῦρανα, κι' ἀνεβάστηκε στὸ κατὰστρωμα ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὅπως ὁ Πανσουλδάνιας.

— Σαράντα ἕνα ! μέτρησε ὁ Τζμ Πλάττ. Νὰ σὲ βάλῃ κάτω ἕνας σκαφτιάς. Ἐσένα ἕναν τέτοιο ψαρά !

— Δὲν εἶναι σωστὸ τὸ μέτρημα, εἶπε ὁ Σάλτερς δρασκελίζοντας τὴ μάντρα. Κι' ὅστερα τὰ χέρια εἶναι κομμάτια ἀπ' τὰ τοιμήματα. Τὰ χοντρά του χέρια ἦσαν πρισμένα καὶ γεμάτα κόκκινες καὶ ἀσπρες ραβδώσεις.

— Ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ ποὺ θὰ πῆγαιναν νὰ βροῦνε τίς τσοῦχτρες κι' ἂν ἀκόμη ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνουν βουτιά στὸν πάτο τῆς θάλασσας, εἶπε ὁ Ντάν στὸ φεγγάρι ποὺ ἔβγαине ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Κι' ὑπάρχουν ἄλλοι, εἶπε ὁ μπάρμπα Σάλτερς, ποὺ τρέφονται μὲ τὸν ὕπνο καὶ ποὺ κοροϊδεύουν τὸ ἴδιο τους τὸ αἷμα.

— Στὸ τραπέζι ! ἔκανε ἀπὸ τὴν πλώρη μιὰ φωνὴ ποὺ ὁ Χάρβεϋ δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει ὥς τώρα.

Ὁ Ντίσκο Τρούπ, ὁ Τζμ Πλάττ, ὁ μεγάλος Τζάκ καὶ ὁ μπάρμπα Σάλτερς στὴ φωνὴ αὐτὴν πῆγαν κατὰ τὴν πλώρη. Ὁ Πέν ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τίς μπερδεμένες χαρακιές ποὺ εἶχε κάνει στὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας τοῦ μετρώντας τὸ ψάρεμμα κάθε μέρος. Ὁ Μανουέλ ξαπλώθηκε φαρδὺς πλατὺς ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα καὶ ὁ Ντάν ἐξαφανίστηκε στὸ ἀμπάρι ἀπ' ὅπου ὁ Χάρβεϋ τὸν ἀκουσε νὰ χτυπάῃ μ' ἕνα σκεπάρνι στὰ βαρέλια.

— Τὸ ἀλάτι, ἔκανε γυρίζοντας. Μόλις ἀποφᾶμε θὰ βαλθοῦμε στὰ ψάρια. Ἐσὺ θὰ πετᾷς ψάρια στὸν μπαμπά. Ὁ Τζμ Πλάττ

καὶ ὁ μπάρμπα Σάλτερς δουλεύουν μαζί κι' ἐκεῖ ἔχεις γ' ἀκούσης καυγάδες. Στὸ φαῖ εἵμαστε ἡ δεύτερη βάρδεια, ἐσὺ κι' ἐγὼ, ὁ Μανουέλ καὶ ὁ Πέν—τὰ νειάτα καὶ ἡ ὁμορφιά τοῦ καραβιοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι καλὸ εἶπε ὁ Χάρβεϋ, γιὰ τὴν πεινᾶ.

— Ἐννοια σου καὶ σ' ἕνα λεπτὸ θάχουν τελειώσει. Μμ ! μοσχοβολᾷ τὸ φαῖ ἀπόψε. Ὁ μπαμπᾶς πέρνει πάντοτε μαζί του ἕνα καλὸν μάγειρο. Τὸ ψάρεμα πῆγε σήμερα καλὰ, ἔ ; Ἐκείνὸ τὸ δάκτυλο ἔδειξε τοὺς σωρούς ἀπὸ τοὺς μπακαλιάρους ποὺ ὑψώνονταν πίσω του.

— Τί βάθος εἶχε τὸ νερὸ σου, Μανουέλ ;

— Εἴκοσι πέντε ὀργιές εἶπε ὁ Πορτογάλος μὲ νυσταγμένη φωνή. Ὡσπου νὰ προφτάσω νὰ τοὺς ρίξω τὸ δόλωμα τὸ ἔχαβαν. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες θὰ σὲ πάρω μαζί μου Χάρβεϋ νὰ σοῦ δείξω.

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴν γαλήνια θάλασσα προτοῦ οἱ μεγάλοι τελειώσουν καὶ γυρίσουν πίσω στὴν πρύμη. Ὁ μάγειρας δὲν χρειάστηκε νὰ φωνάξῃ : «δεύτερη βάρδεια». Ὁ Ντάν κι' ὁ Μανουέλ βρῖσκονταν κιόλας θρονιασμένοι στὸ τραπέζι προτοῦ ἀκόμη ὁ Τζμ Πλάττ, ὁ πιὸ ἀργὸς καὶ τυπικὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους, σκουπίσῃ τὸ στόμα του μὲ τὸ χέρι του. Ὁ Χάρβεϋ ἤρθεπίσω ἀπὸ τὸν Πέν καὶ κάθισε. Μπροστά του ἦταν ἕνα πιᾶτο γεμάτο μὲ γλῶσσες καὶ μ' ἐντόστια μπακαλιάρων ἀνακατεμένα μὲ κομμάτια λαρδί καὶ πατάτες τηγανιτές, ἕνα κομμάτι ζεστὸ ψωμί κι' ἕνα φλυτζάνι βαρὺν καφέ. Μ' ὅλη τους τὴν πείνα ὅμως περίμεναν νὰ πῇ πρῶτα ὁ Πανσουλδάνιας μ' ἐπίσημον τόνο τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἐπειτα ἔπεσαν μὲ τὰ μούτρα στὸ φαῖ χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι ὥς τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ντάν, σταματώντας τὸ φαῖ του γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, ρώτησε τὸν Χάρβεϋ πὼς πάει ἡ ὁρεξή.

— Παράφαγα, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει θέση γιὰ ἕνα κομματάκι ἀκόμα.

Ὁ μάγειρας, ἕνας πελώριος ἀράπης μαῦρος σὰν κάρβουνο καὶ ἀντίθετα ἀπὸ ὅσους ἀράπηδες εἶχε γνωρίσει ὥς τότε ὁ Χάρβεϋ, σοβαρὸς καὶ λιγόλογος χαμογελοῦσε καὶ τὸν παρότρυνε μ' ἕνα νόημα νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ πιᾶτο του.

— Βλέπεις Χάρβεϋ εἶπε ὁ Ντάν χτυπώντας τὸ πηροῦνι του στὸ τραπέζι, εἶναι ὅπως σοῦ τὸ εἶπα. Τὰ ὁμορφα παλληκάρια, σὰν καὶ μένα, τὸν Πέν ἔσένα καὶ τὸν Μανουέλ, εἵμαστε ἡ δεύτερη βάρδεια καὶ καθό-

μαστε νὰ φᾶμε ὅταν τελειώσῃ ἡ πρώτη βάρδεια. Ἐκεῖνοι εἶναι τὰ γέρικα ψάρια, εἶναι ὅλο γκρίνια καὶ μουρμούρα καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν ἀνάγκη νὰ γεμίσουν τὸ στομάχι τους. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο κιόλας κάθονται πρῶτοι στὸ τραπέζι ἂν καὶ δὲν τ' ἀξίζουν. Ἔτσι δὲν εἶναι γιὰ τρέ ;

Ὁ μάγειρας ἔκανε μὲ τὸ κεφάλι του ναί.

— Γιὰτί δὲν μιλάει, ρώτησε χαμηλόφωνα ὁ Χάρβεϋ.

— Τὰ καταφέρνει, εἶπε ὁ Ντάν. Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς δικῆς μας δουλειᾶς δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα. Ἡ γλῶσσα ἡ δική του, εἶναι πολὺ ἀστεία. Εἶναι ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κάπ Μπρετόν, ὅπου μιλοῦν ἀκόμα τὰ παλὰ Σκωτσέζικα. Τὸ Κάπ Μπρετόν εἶναι γεμάτο νέγρους, ποὺ οἱ πατεράδες τους εἶχαν καταφύγει ἐκεῖ

τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ἡ γλῶσσα τους εἶναι πολὺ περίεργη.

— Δὲν μιλοῦν Σκωτσέζικα εἶπε ὁ Πανσουλδάνιας, μιλοῦν μᾶλλον παλὰ Βρετανικά. Τῶχω διαβάσει σ' ἕνα βιβλίο.

— Ὁ Πέν ἔχει διαβάσει μιὰ καραβιά βιβλία. Ὅ,τι λέει εἶναι πάντα σωστὸ, ἐκτὸς ὅταν μετράῃ τὰ ψάρια.

— Κι' ὁ πατέρας σου τοὺς ἀφίνει πάντα νὰ λένε πόσα ψάρια ἔχουν πιάσει χωρὶς νὰ τοὺς ἐξελέγχῃ ; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ.

— Ἐ, καὶ βέβαια. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πῇ κανεὶς ψέμματα γιὰ δυό-τρὲς μπακαλιάρους πάρα πάνω.

— Ἀπὸ πάνω ἀντήχησε τὸ μουγκριτὸ τοῦ μεγάλου Τζάκ καὶ ἡ δεύτερη βάρδεια ἔτρεξε εὐθὺς στὴν πλώρη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΠΗΚΕ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙ

Ὁ Μπέμπης κλαίει γιὰτί δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ μασκάρεμα ποὺ τοῦ ἔκαναν. Μὰ δὲν ἔχει δικίον ;

*Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Μύρραν Ἀλόν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Έπεσε η νύχτα στο χωριό!
Της μέρας οι σκοποί
Εσβύστηκαν κι' είν' όλα πιά
Στά σκοτή βυθισμένα.
Έρημ' οι δρόμοι και παντού
Γλυκειά μιά σιωπή
Και κάτι σαν μυστήριο
Που τάχει τυλιγμένα.

Έδούλεψαν όλημερίς
Με πλέρια την ψυχή,
Αντρες, γυναίκες και παιδιά
Και τώρ' αποσταμένοι
Βαθειά κοιμούνται κι' όνειρα,
Λές, πλάθουν για βροχή
Και πλούσια τη συγκομιδή
Προσμένουν, θαμνωμένοι...

... Μόν' ένα φως αδύνατο
Κεί πάνω ξεχωρίζει
—Φτωχό σπιτάκι, απόμερο—
Σε κάποιο παραθύρ.
Είν' ένας νεύος που σ' χαρτιά
σκιμμένος, ψιθυρίζει...
Για κοίτα! Πίνει άχόρταγος
Στης γνώσης το ποτήρι.

Ευγενικός, άκοίμητος
Πόθος τόν τρώει κυφός,
Της μνήσης το τίμιο
Στεφάνι να φορέση
Και σ' άλλους όνειρεύεται
Αυτός να δώση φως,
Σαν κάποτε με τόν καιρό,
Η μοίρα τόν καλέσει.

Αδολάρ [B]

Η ΕΝΩΣΗ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ

Όταν ένα δέντρο μόνο, τό χτυπούν
οι άνέμοι και τό μαδούν από τά φύλλα
του, τά κλαδιά του άντί να σηκωθούν
χαμηλώνουν σά να ζητούσαν τη γή.

Όταν ένα φυτό είναι μόνο μη βρί-
σκοντας προφύλαξη από τη ζέση του
ήλιου, μαράζώνει, ξεραίνεται και πε-
θαίνει.

Όταν ο άνθρωπος είναι μόνος ο ά-
νεμος της δύναμης τόν κυρτώνει προς
τη γή και η ζέση του φθόνου στερεώνει
τό χυμό που τόν τρέφει.
Όσο είσате χωρισμένοι, και καθένας
δέν σκέφτεται παρά τόν έαυτό του τί-
ποτα δέν έχετε να έλπιζετε παρά βά-
σανα, δυστυχία και θλίψη.

Τί πιο αδύνατο άπ' τό σπουργίτη και
πιο άνυπεράσπιστο άπ' τό χελιδόνι;
Κι' όμως όταν παρουσιάζεται τ' άρπα-
κτικό πουλί, τά χελιδόνια και τά σπουρ-
γίτια κοτορθώνουν να τό διώξουν όταν
μαζεύονται γύρω του και τό κυνηγούν
δλαμμάζι.

Πάρτε για παράδειγμα τό σπουργίτι
και τό χελιδόνι.

Όποιος χωρίζεται από τ' αδελφία του
ό φόβος τόν άκολουθεί σαν περπατάει,
κάθεται δίπλα του όταν ξεκουράζεται
και δέν τόν αφήνει ούτε όταν κοιμάται.

Λοιπόν, άν σάς ρωτήσουν: «Πόσοι
είσαστε;» «Είμαστε ένας, γιατί οι ά-
δελφοί μας είμαστε έμείς, κι' έμεις εί-
μαστε οι αδελφοί μας».

Ό Θεός δέν έκαμε ούτε μικρούς, ού-
τε μεγάλους, ούτε σκλάβους· έκανε όλο
όμοιους ανθρώπους.

Μά ανάμεσα στους ανθρώπους μερι-
κοί είναι πιο δυνατοί ή στο σώμα ή
στο πνεύμα ή στη θέληση κι' αυτοί ζη-
τούν να υποτάξουν τους άλλους όταν ή
περιφάνεια ή ο φθόνος πνίγει μέσα
τους την αγάπη για τ' αδελφία τους.

Κι' ο Θεός τόξερε πως θα γινόταν
έτσι, και γι' αυτό παράγγειλε στους άν-
θρώπους ν' αγαπιούνται για νάναι ένω-
μένοι για να μήν πέφτουν οι αδύνατοι
κάτω από την κατάθλιψη τών δυνατών.

Γιατί εκείνος που είναι πιο δυνατός
από έναν, θάναι λιγώτερο δυνατός από
δυό κι' εκείνος που είναι πιο δυνατός
κι' από δυό θάναι πιο αδύναμος από
τέσσερις· κι' έτσι οι αδύνατοι δέν θα
φοβούνται τίποτε όταν αγαπώντας ο έ-
νας τόν άλλον θα είναι αληθινά ένω-
μένοι.

Ένας άνθρωπος ταξίδευε στο βουνό,
κι' έφτασε σ' ένα μέρος όπου ένας με-
γάλος βράχος κυλιόμένος στο δρόμο δέν
άφινε διέξοδο μήτε δεξιά ούτ' άριστερά.
Τότε αυτός ο άνθρωπος, βλέποντας
πως δέν μπορούσε να συνεχίση τό τα-
ξίδι του εξ αιτίας του βράχου, προσπά-
θησε να τόν μετακινήση για να κινή
ένα πέραςμα, μά κουράστηκε πάρα πο-
λύ γι' αυτή τη δουλειά κι' όλες του οι
προσπάθειες πήγαν χαμένες.

Βλέποντας λοιπόν πως δέν έκανε τί-
ποτε καθήσε καταλυτημένος και είπε:
—Τί θα γίνω σαν φτάση ή νύχτα
και με προλάβει σ' αυτή τη μοναξιά
νησιώ, άπροφύλακτο, άνυπεράσπιστο;

Και καθώς ήταν βυθισμένος σ' αυτή
τη σκέψη φτάνει κι' ένας άλλος ταξει-
διώτης κι' άφου δοκίμασε να κινήση
κι' αυτός τό βράχο χωρίς να καταφέρει
τίποτα, κάθισε σιωπηλά και χαμήλωσε
τό κεφάλι.

Κι' έπειτα άπ' αυτόν ήρθαν κι' άλλοι
πολλοί και κανείς δέν πόρεσε να κου-
νήση τό βράχο, κι' ο φόβος τους ήταν
μεγάλος.

Τέλος ένας άπ' αυτούς λείει στους
άλλους:
—Αδελφοί μου, αυτό που κανείς μας
δέν πόρεσε να κάνει μόνος του, ποιος
έχει άν δέν τό καταφέρουμε όλοι
μαζί;

Και σηκώθηκαν, και όλοι μαζί έ-
σπρωξαν τό βράχο κι' ο βράχος κάτω
από τη δύναμη τών ανθρώπων υπεχώ-
ρησε κι' οι ταξειδιώτες συνέχισαν ήσυχά
τό δρόμο τους.

Ό ταξειδιώτης είναι ο άνθρωπος,τό
ταξίδι είναι ή ζωή, ο βράχος είναι οι
δυσκολίες που συναντάει κανένας σέ
κάθε βήμα προστά στο δρόμο του.

Κανένας άνθρωπος δέν θά μπορούσε
να σηκώση μόνος του τό βράχο, μά ο
Θεός καθώρισε έτσι τό βάρος του, που
να μή σταματάνε ποτέ εκείνοι που
ταξιδεύουνε μαζί.

Όλυμπιονίκης [B]

✱

ΠΩΣ ΕΖΗΣΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΣΑΝ ΤΟΝ ΡΩΒΙΝΣΩΝΑ

Τό καλοκαίρι μ' έστειλαν οι γονείς
μου σ' ένα υπέροχο χωριό της δυτικής
Μακεδονίας τό Βογοτσιό.

Ήμουν μόνη, έλεύθερη, ευτυχισμένη.
Ζούσα σ' άπόλυτη έρημιά. Είναι αλή-
θεια πως δοκίμασα όμορφες άγνωστες
για μένα ως τώρα. Η άγρια όμορφιά
του με μάγεψε.

Σάν τρελλή άνεβοκατέβαινα κατσά-
βραχα, σκαρφάωνα στις σκιές κι' έκα-
να επιδρομές στά διάφορα άμπέλια,
ζητώντας να δοκιμάσω άπληστα άπ' όλα
τά είδη τών σταφυλιών, με χτυπούσε
στά νεύρα να βλέπω χαμό τσαμπιά
μεγάλα, τόσο τ' όνα πλάϊ στ' άλλο. Έ-
μπηγα φωνές δυνατές, τραγουδούσα.
Πού θα χαϊρόμουν ποτέ τέτοια λευτε-
ριά κι' έρημιά;

Συχνά, πηγαίνοντας όλομόναχη σ' ά-
γνωστα μέρη χωρίς να συναντώ ψυχή
στο δρόμο, σέ κάθε καινούργιο που έ-
βλεπα μπροστά μου, ένιωθα να παίρ-
νω μέσα μου τό ύφος... έξερευνητού!

Σκεφθίτε, πως για πρώτη φορά στη
ζωή μου έβλεπα έρειπωμένους μύλους
κι' έρημα έσκαλήσια! Άνοιγα τά
πορτάκια τών έρημων εκκλησιών κι' οι
εικόνες κι' ή μοναξιά τους με τρώαζε
και τόβαζα άμέσως στά πόδια.

Ποιος έννοισε την γοητεία τών έρει-
πομένων άνεμόμυλων; Έκείνο τό χράπ
χράπ τών φτερών!

Κύταξα μέσα τρομαγμένη. Άν ύπηρ-
χαν στοιχιά; και γιατί όχι; Τόκοβα
λάσπη.

Τώρα ύστερα από τόσους μήνες, μου
ξανάρθαν οι περιπετειούλες μου για
πρώτη φορά στο μυαλό μου... Κι' έπι-
θύμησα πάλι την άγρια όμορφιά, την
ξένοιαση ζωή της έξοχής...

(Μίμηση) Σαν θή Σειρήνα [B]

✱

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η καθιγήτρια έρωτά την Αίγλην.
—Ποιές μεταβολές ύπστη ή χώρας
της Μεσευρώπης κατά τό 1938;
Κι' ή Αίγλη:—Τόν έβερνικόσαμε δυό
φορές!
Όνειρεμένη Πατρίδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δόδος Εύριπίδου
την 30 Ιανουαρίου 1939

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο, πρώτο του Φε-
βρουαρίου, έπρεπε να είναι δωδεκασέλιδο.
Δυστυχώς, την τελευταία στιγμή, παρου-
σιάσθηκε έν' άνυπέρβλητο κώλυμα. Γι' αυ-
τό βγαίνει όκτασέλιδο μόνο, και πάλι με
κάποια καθυστέρηση. Όστόσο έλπίζω να
μπορέσω να βγάλω δωδεκασέλιδο τό έρχό-
μενο κι' έτσι νάναπληρώσω

Ό κ. ΦΑΙΔΩΝ με πηρακάλεσε να πώ
στά Διαπλάσπουλα, που τού έστειλαν κάρ-
τες και τηλεγραφήματα στην όνομαστική
του γιορτή (25 Ιανουαρίου) πως τά εύ-
χαριστεί άπ' την καρδιά του. Λυπάται μό-
νο που δέν μπορεί να τά ευχαριστήση και
χωριστά, γιατί είναι πολλά τά καλά αυτά
παιδιά που τόν θυμήθηκαν.

Φυσικά, Κατάσκοπε 33, κάποιος έ-
γραψε πρώτος «πρωτοπαίνοντας στο λου-
λουδέιο σελανάκι σου», και πολλοί άλ-
λοι, που τούς άρεσε ή φράση, τη μιμήθη-
καν με διάφορες παραλλαγές. Άν έψαχνε
κανείς τούς τέμους άπό τότε που άρχισαν
οι Μικρές Άγγελίες — άπό τό 1901 νομί-
ζω — θάβρισκε κι' αυτόν τόν πρώτο ή τήν
πρώτη. Η «Λιτανεία τού Φωσκόλου», τό
πολύ γνωστό διήγημα τού κ. Φαίδωνος,
δημοσιεύθηκε και σέ κάποιο παλιό μου
τόμο. Ένα μικρό έπίσης διήγημά του, κι'
όχι βιβλίο όπως ένόμισες, είναι και τό
«11 χρονών» που σου είπαν.

Γαλιό Πουλί, θά είδες βέβαια την
έγκριση τού ψευδώνυμου σου. Χαίρω πολύ
που μπαίνεις και στην κίνηση. Άρκετά
σκούρο τό μελάνι σου, δέν χρειάζεται πε-
ρισσότερο. Για τη Μ. Άγγελία, που έκανε
8,60 σφαίρες άκόμα 2,60. Δέν έβρω για
ποιά Διαπλάσπουλα λές. Έού που τά έ-
ρεις, καλέσέ τα για Σύλλογο με μιά Μ. Άγ-
γέλια.

Έλαβα, Μπετόβεν, τό γράμμα σου άπό
τό Παρίσι, όπου πήγες να έγχειρισθής
και να περάσης τις διακοπές, χάρηκα που εί-
σαι τώρα καλά, κι' είδα τί ώρατα περνάς
στο Νιουκαστέλ όπου σπουδάζεις. Τό κα-
λοκαίρι σέ περιμένω. Για τό κορμάκι σου
έκνενο δέν θυμώμαι αυτή τη στιγμή, αλλά
βρίσκω δίκαια τά πράξονά σου και θά
κάμω δτι μπορέσω για να μαθαίνετε στο
έξής πιο γρήγορα την τύχη τών κορμα-
τιών σας.

Χαβάνα, θά είδες βέβαια την έγκριση
τού ψευδώνυμου σου. Χαίρω που είσαι τό-
ρα στο Άρσάκειο τού Ψυχικού και που ά-
νήκεις στο Σύλλογο που ίδρυσαν οι Άρσα-
κιάδες-Διαπλάσπουλες. Άλήθεια, τί γρή-
γορα περνούν τά χρόνια! Με γνώρισες ό-
ταν ήσουν στην τρίτη τού Δημοτικού και
τώρα είσαι στην τρίτη τού Γυμνασίου. Με
παίρνεις δηλαδή έξη χρόνια. Για σου, πα-
λιά μου φίλη!

Τά έλαβα όλα, Ηλιοπερίχνη, και σ'
ευχαριστώ για την άνανέωση. Σού έστειλα
τους δυό τόμους που παράγγειλές και τό
λυσάχαρτο. Τί πολλούς που έχεις άφου σου
λείπουν μόνο δυό για να συμπληρώσης τη
σειρά της Β' Περιόδου! Καλά σκέφθηκες
ο πατέρας σου που σ' έβαλε να κάμης Στα-
τιστική τών Εύσέμων, για να μάθης πως
γίνεται κι' αυτή ή εργασία. Τό «Έγχειρί-
διο τών Σταυρολέξεων» είναι άπάνω-κάτω
σαν τό τετράδιο που σου έκαμε με τά ό-
νόματα τών μυθολογικών και Ιστορικών
προσώπων, και που τόσο σ' εύκολύνει στη
λύση τών Πνευματικών Άσκήσεων.

Ευχαριστώ πολύ για τίς εύχές, Ραμου-
σία Άρτεμις, και σένα και τις πέντε ά-
δελφές σου. Δέν ήξερα πως έχεις τόσο πολ-
λές, να σου ζήσουν. Κι' άφου έού είσαι ή
μεγαλύτερη — ποιος τή χάρη σου! — πολλά
χρόνια άκόμα θά μπαίνω στο σπίτι σας.
—ποιός τή χάρη μου! Ευχαριστώ και που
εργάζεσαι για τη διάδοσή μου. Η άπου-
χία να μή σέ άπελπίση άν έπιμείνη, θά
έπιτύχης.

Σβούρα, αυτό, καθώς θά είδες, σου έ-
νέκρινα και έλπίζω να μου γράφης συχνά.
Πολύ λυπήθηκα που έκαμες άρρωστη ένα
μήνα κι' έχασες τό μαθημάτά σου και τις
γιορτές. Άλλά τώρα βέβαια θά είσαι έντε-
λώς καλά, και στο σχολείο θά πηγαίνης
πάλι, και με τά παιδιά θά παίξης κου-
τό, κυνηγητό κι' άμπάριζα...

Τή συλλογή σου την έκράτησαν, κι' έτσι,
Βασιλέα Άή, ώστε δέν είναι άνάγκη να
την έκναστείλεις κι' οι 30 Άσκήσεις που
έχει, φτάνουν με τό παραπάνω. Άλήθεια,
Στατιστική τού Π. Πνεύματος δέ έκαμε ως
τώρα άλλος και δημοσιεύει τή δική σου.
Λοιπόν, τό 1938 δημοσιεύθηκαν 62 εν δλη
Π. Πνεύματα, 43 άγοριών, 18 κοριτσιών
κι' ένα με άρχικά. Και τού χρόνου!

Κι' ή Συλλογή σου, Σκυριανόπουλο, εν
τάξει, κι' οι λύσεις σου δεκτές. Όδγός
για σύσταση Άσκήσεων δέν δημοσιεύθηκε
άκόμα άργότερα, έλπίζω. Τό «Ρωμαίο»
παράγεται άπό τό «Ρωμαίο». Γιατί οι
Έλληνες, τόν μεσαίωνα, λέγονταν και
Ρωμαίοι, και Νέα Ρώμη ή Κωνσταντινού-
πολις. Έναν καιρό μάλιστα τό ήθελαν
πολύ, και λένε για κάποιον Αυτοκράτορα
τού Βυζαντίου πως τού κακοφάνηκε έπει-
δή ο Πάπας τόν όνόμασε βασιλέα τών Έλ-
λήνων κι' όχι τών Ρωμαίων. Άργότερα
πάλι έπεκράτησε τό άρχαίο έθνικό «Έλ-
λην» και σήμερα τό «Ρωμαίο» λέγεται
με περιφρόνηση, σχεδόν σά βρισά. Άδικα
 όμως. Η Ιστορία δέν σβύνεται ποτέ, και
πρέπει να σεβόμαστε ένα έθνικό όνομα που
άλλοτε επικρατούσε. Άδιόφορο άν δέν τό
μεταχειριζόμαστε πιά — σοδρά έννοω —
παρά στην ποίηση, στη λογοτεχνία.

Τό ποίημά σου, Τζόκευ, θά τό διαβάσω
με τί σερά του και... μήν άγωνιάς τό-
σο πολύ. Στη Συλλογή σου είναι σημειω-
μένο τό ψευδώνυμο Τζόκευ, μ' αυτό θά
δημοσιεύονται οι Άσκήσεις, κι' εκείνες
που θά βλέπης με τό ψευδώνυμο Ραχάδος
Λεοντόκαρδος, θά είναι άπό Συλλογή
άλλου. Βεβαίως και ή αδελφή σου έχει
δικαίωμα να πάρη ψευδώνυμο και να μπη
στην κίνηση, και πές της πως την περιμένω.

Λευκή Καμέλια, δέν τό διαβάσα άκό-
μα και δέν έβρω κατά πόσο διορθώθηκε
πάντως και μιά άλλη τυχόν άπόρριψη δέν
πρέπει να σέ αποθαρρύνει. Έχεις βέβαια
μεγαλύτερη εύκολία να γράφης στίχους
μά γι' αυτό ίσα-ίσα πρέπει να έπιμείνης
στά πεζά. Κι' ή μετάφραση άπό ξένες
γλώσσες είναι μιά πολύ καλή άσκηση κυ-
ριολεκτίας και ύφους. Πολλοί μεταφράζον-
τας έμαθιν να γράφουν και πρωτότυπα.

Είναι άρκετά παλιό, Ηλέκτρα, ένα
γράμμα σου που μόλις σήμερα ήρθε ή σε-
ρά του για νάνανηθω. Ευχαριστώ για την
άνανέωση και τις εύχές. Θά είδες βέβαια
την 43η Κυριακή και θά στομάζης την ά-
πάντησή σου. Άλλά πρέπει νάνανέωσης
και τό ψευδώνυμό σου για τό 1939, γιατί
έχεις στείλη και Συλλογή Άσκήσεων μ'
αυτό. Πάει να φαντασε όλο τό χρόνο ένα
ψευδώνυμο που δέν άνανέωθηκε;

Σιγανασπαδίτσες, έγινε ένα λάθος
στην έγκριση τού νέου σας ψευδώνυμου:
άντι Βολιωτοπούλες που θέλατε, έγραφα
Βασιλοπούλες. Σήμερα τό διορθώω, και

να ξέρετε πως τό ψευδώνυμό σας είναι
Βολιωτοπούλες. Πολύ μ' ευχαρίστησε τό
γράμμα σας κι' έλπίζω να μου γράψετε
συχνά. Και πάντα μαζί άφου είσθε δυό μ'
ένα ψευδώνυμο. Άν κάποτε θελήση και
μιά σας να μου γράψη και χωριστά, θά
υπογράψω μόνο με τόνομά της και εν πα-
ρενθέσει: «άπό τις Βολιωτοπούλες, κι'
έγώ πάλι με τόνομά της θά τή άπαν-
τήσω».

Άσπρο Κουνελάκη, χαιρώ που διαβά-
ζεις με τόση ευχαρίστηση τό φυλλάδιό μου
και που άκούς κι' άπό τό Ραδιόφωνο τις
«Άθηναϊκές Έπιστολές» τού κ. Φαίδωνος.
Τό γραμματάκι σου πολύ μ' ευχαρίστησε
κι' έλπίζω να μου ξαναγράψης γρήγορα.

Σέ ένεγράφα με χαρά, Βούλα Άπο-
στολάκη, και σ' ευχαριστώ για τά καλά
λόγια. Είσαι νέα φίλη μου αλλά και πα-
λιά, άφου με παρακολούβεις και μάγαπας
άπό μικρή. Έλπίζω να πάρης και ψευδών-
υμο για να μου γράφης.

Θά είδες, Ίκαρε, την έγκριση τού ψευ-
δώνυμου σου και θά έλαβες τόν Όδηγό.
Και σό, βλέπω, είσαι νέος μά και παλιός
μου φίλος, άφου έχεις διαβάσει τόσους τό-
μους μου κι' ή μητέρα σου ήταν μιά φορά
Διαπλάσπουλα με τό ψευδώνυμο Πικρό
Παράπνο. Πές της πως τή θυμώμαι πολ-
λύ καλά και τη χαιρετώ.

Λευκό Ρόδο, αυτό, καθώς θά είδες, σου
ένέκρινα, πού τό προτιμούσες και σό. Άλλά
δέν πιστεύω να γινόταν καμιά σύγχυση μ'
έκείνο που είχες πρώτα και με τό ψευδών-
υμο της άλλης, άφου τό ένα ήταν ύποκο-
ριστικό. Είδα τί ώρατα που πέρασες, τις
γιορτές και σου εύχομαι και τού χρόνου.
Ναι, έγραψες κάτι τέτοιο ο κ. Φαίδων στο
άρθρο του εκείνο, αλλά κι' έγώ δέν τό
πιστεύω. Μ' άγαπάτε τόσο πολύ, ώστε κι'
άδοθήτην άπό τό Κράτος, θά ζήσω.

Πολύ μου άρεσε τό γράμμα σου, Άρπη,
άν κι' είναι τό πρώτο που γράφεις όχι
μόνο σέ μένα αλλά και σ' όποιον άλλον.
Είναι όμως παράξενο να είσαι 16 χρονών,
στην Ε' τού Γυμνασίου και να μην έγραψες
ποτέ ένα γράμμα. Άς είναι, με χαρά έκα-
μα τή γνωριμία σου κι' έλπίζω, άφου πή-
ρες και ψευδώνυμο, να μου γράφης γράμ-
ματα πολλά.

Ρωαίς Έπιστολάς, που έστειλαν αυ-
τήν την έδωμάδα κι' οι έξής: Λευκή Κα-
μέλια (ψευδώνυμο γράμμα), Άλκης Θαλα-
σινός, Άνθος της Ανατολής, Κατά-
σκοπος 33, Όνειρεμένη Πατρίδα και
Ίσις. — Λυπόμαι που δέν έχω τόπο να
τους άπαντήσω και χωριστά, έλπίζω όμως
να μου ξαναγράψουν γρήγορα και τότε να
έχω...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε άνα-
νέεται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα
δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα άναανεούμενα ισχύουν
δρ. την 30 Νοεμβρίου 1939. Όσα συνοδεύονται άπό
Α. άνήκουν σέ άγόρια, και όσα άπό Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ένας Άνδρας, ά.
(ΕΓ). Άδρα τ' Άπρίλη, κ. (ΒΗ). Πειρα-
χτή, ά. (ΑΠ). Μικρός Λόρδος, ά. (ΚΑ).
Άγνωστος «Χ» (άποκαλύψτε με). Ρο-
βινών Κρούσος, ά. (ΑΤΚ). Βολιωτοπού-
λες κ. (και όχι Βασιλοπούλες που κατά
λάθος σάς ένεκρίθη στο 8ο φύλλο). Με-
λαχροινή Όρειάτις, κ. (ΜΣ). Νεράιδα
της Μάνης, κ. Φρενίτις, κ. (;).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Τσιουκα-
τάρος, ά. Μενεξές, κ. Εύάννα, κ. Κα-
πιταίν Μπλουντί, ά. Στέφανος της Λό-
ξης, ά. Ζακυνθινόυλα, κ. Γελασσία, κ.
Μικρά Έπαναστάτις, κ. Μύρτα Φλώρη,
κ. Κλαίλια κ. Άεροπορίνα, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: **Ναυτάκι** (σοὺ τὸ ἐνέκρινον εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση· συμμορφώθηκα· τὰ ἔλαβα δὲ τὸ κομμάτι σου δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, ἀλλ' ἂν εἶναι καλὸ, θὰ τὸ δημοσιεύσω βέβαια περὶ τὸ Πάροχα) **Έναν** **Άντρα** (σοὺ ἐνέκρινον τὸ ψευδώνυμο πού ἤθελες, ἀλλὰ ἔχει ἓνα κακὸ: δὲν πάει στὴν κλητική, καί γι' αὐτὸ θὰ εἶμαι πάντα υποχρεωμένη νὰ σοὺ ἀπαντῶ στοὺς Ἀσπασμούς, ὅπου τὰ ψευδώνυμα εἶναι στὴν αἰτιατική· ὥστόσο χαίρω πὺ μπαινεις στὸν κύκλο μου, ἀφοῦ μάλιστα ἔχεις γονεῖς παλιὰ Διαπλασόπουλα καὶ στὴν οἰκογενειακὴ σου βιβλιοθήκη ὑπάρχουν ὅλοι μου οἱ τόμοι· αὐτὸ, ξέρεις, σὲ υποχρεώνει. . .) **ΧΙ** **Όλυμπιάδα** (εὐχαριστῶ πολὺ τώρα περμένον καὶ ἐκτενέστερο γράμμα σου· μὴν ἀργήσης πάλι τόσο!) **Κρητικόπουλο** (σοὺ ἐνέκρινον τὸ ψευδώνυμο, χαίρω καὶ εὐχαριστῶ ἐλπίξω νὰ σοὺ γράψω συχνὰ ἀφοῦ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένος μαζί μου) **Αἴγλην** (ἔλαβα) χαίρω πὺ σάρεσσαν τὰ νέα μου μυθιστορήματα· τάποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν φέτος δὲν θάρχησαν) **Άνθούλαν Χρηστοβασιλή** (εὐχαριστῶ πολὺ συμμορφώθηκα) **Νεαρόν Διπλωμάτην** (χαίρω πολὺ· ἐκράτησα σημεῖωση νὰ σοὺ στείλω τετράδια μὲν ἀνατυπωθῶν· ὁ «Μικρὸς Δόρυς» δὲν ἔχει βγεῖ σὲ βιβλίο) **Οὐάβερελῦ** (ὅλη ἡ Συλλογὴ εἶναι ἀπὸ παλαιῆς Ἀσκήσεις ἢ ἔθαλες μόνο μερικές; τότε γράψε μου ποιὰς εἶναι, γιὰ νὰ σῶσω μόνο αὐτές) **Μπιγκόνιαν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τίς εὐχές· αὐτὸ εἶναι τὸ ψευδώνυμό σου, καὶ ὅχι τὸ **Ξανθὴ Κουνκίτσα** πὺ ἀνήκει σ' ἄλλον) **Δωδωναῖον** (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ 11ο ξεσπάθωμα! φυλλάδια καὶ Ὀδηγὸ ἔστειλα σὲ νὸ μου φίλο) **Άλεξάνδρον Ἀραβαντινοῦ** (εὐχαριστῶ πολὺ τὸ γράμμα σου, παιδί μου, μὲ συγκίνησε) **Βίντορα Οὐγγῶ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα· περιμένω νὰ σοὺ γράψω πολλὰ ἄμα γίνῃ καλὰ τὸ χέρι· κακὸ πὺ τὸ παθεῖς. παιδί μου! ἀλλ' ἄς εἶναι περαστικό) **Φρέντερικ** (χαίρω πολὺ· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοὺ ἐνέκρινον· ἀγόρασε ἓναν Ὀδηγὸ—δρ. 6—νὰ ἰδῇς γιὰ ὅσα ρωτᾷς) **Όλιβερ Τουϊστ, Τρισεύγεννη, Διγενή Ἀκρίταν, Μαρξὲλ Νιτούς, Ἀστραπόβεοντο, Μεγάλην Ἑλλάδα, Ξανθὴν Ὑδραιοπούλαν Χαράν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου.

98. Λεξιγράφος

Τετράποδο μικροῦλι,
Μικροῦλα ἀντωνυμία,
Μαζὶ μ' ἐν' ἀκρωτήριο

Τί κάνουν; μὴ ρωτῆσαι
Κανέναν ἢ καμμία:
Εἶναι πολὺ. . . μυστήριο.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

97. Στοιχειόγραφος

Ἀπλώνεται στὴ θάλασσα,
Ἀλλὰ καὶ στὴ στεριά,
Ὅταν δὲν ἔχη φύσημα
Ἀπὸ νοτιὰ ἢ βοριά.
Καὶ θάποκτησὲ τέσσερα,
Τὰ δύο τῆς πόδια ἂν χάσῃ
Γιατὶ ἓνα κατοικίδιο
Θὰ μᾶς παρουσιάσῃ

Ἑλληνοπούλα

98. Τονόγραφος

Κάποια πόλη ἀπ' τὴ Ἑλλάδα
—Μὴν κοιτᾷς ὀρθογραφία,
Δὲν χρειάζεται σοφία —
Μόνο τόνο ἂν ἀνεβάσῃ,
Θηλυκὸ θὰ μεῖνῃ πάντα,
Μὰ θάγιάσῃ

Ξανθὴ Χωριατοπούλα

99. Αἶνιγμα

Ἄν κι' ἀδελφές, ἀλλοιώτικα
Γούστα ἔχει καθεμία,
Ἡ μὴ τὸν πλοῦτο ἀγαπᾷ,
Ἡ ἄλλη τὴ πτωχεῖα.
Ἡ μὴ πάει στὸ θέατρο,
Ἡ ἄλλη στὴν πλατεῖα.

Μόννα Λίτσα

100. Πυράμις

+ = Φωνήεν.
* = Αἰσθητήριον.
* * * = Ἀπόστολος.
* * * * * = Νέον κράτος Εὐρώ-
* * * * * = Πτηνόν. [παῖς.
Οἱ σταυροὶ καθέτως βαλκανικὸν ὄρος.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασόκοσμου

101. **Κρυπτογραφικὸν Γεωγραφικὸν**
123456789 = Νῆσος τῆς Γερμανίας.
23229 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
378363 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
462236 = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
52267836 = Κράτος > >
644236 = Κράτος > >
732 = Ποταμὸς Ἀφρικ. μὲ τὸ γαλ-
86736 = Κράτος. [λικὸν τοῦ ὀνομα.
92136 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡλιοπερίχυτη

102-106. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Δι- πλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ-
ματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σηματισθοῦν μετ' ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν
ἀρχικὰ νάποτελοῦν μικρὸν ἀλλ' ἐνδοξον
κράτος, τὰ δὲ τρίτα γράμματα αἰγύπτιον
θεόν:

φελλός, μέλπω, μαλλί, Νῶε, Σιών.

Ὀνειρεμένη Πατρίδα

107. Φωνηεντόλιπον

γνσκς-γνσκς;

Ναυτάκι

108. Γεῖφος

Γῆν γῆν ἰγ ἰγ
Γῆν γῆν Κῶς Μονή Ἰφ ἐρεῖ
Γῆν γῆν ἰγ ἰγ
Κοκκινόπιπερο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ 47

618. Μισθός (μῦς, θῶς). — 619. Ἑκάβη-
Ἑκάτη. — 620. Σαββάτιος-Σάββατον. 621.

Ρ Ε Α Η Ρ
Ρ Ι Ζ Α Γ Α Ρ
Ρ Η Τ Ρ Α Ι Θ Η Ρ
Ρ Ω Σ Σ Ι Α Γ Η Ν Ω Ρ
Ρ Ο Μ Φ Α Ι Α Λ Ε Κ Τ Ω Ρ
Ρ Α Ν Τ Ι Σ Μ Α Μ Π Ο Υ Κ Ι Ρ
Ρ Α Μ Ν Ο Υ Σ Ι Α Ρ Ι Θ Μ Η Τ Η Ρ
Ρ Ι Ζ Ο Β Ο Υ Ν Η Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ω Ρ

622. Γυναίξιν ὁσόνον ἡ σιγὴ φέρει (γῆν
ἐξ οἴκος, μονή, σ' ἰγ ἰφ, ἐρεῖ).

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελίας
γιὰ νὰ ἐντελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὴ τυπωμένηται ταινία, ἀπ' αὐτὴς μὲ τίς
ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—191]

Πρωτομπαλόντας στὴν κίνηση χαιρετῶ
δλους-ες. Ἀλληγογραφῶ, ἀνταλλάσ-
σω τετραδιάκια, κάρτες, ἡθοποιούς, μὲ δ-
λους-ες. Δ)σις ἡ τοῦ Συλλόγου «**Διαβολά-
κια**».

[ΛΘ'—192]

Χαιρετῶ τὸν Διαπλασόκοσμο, ἰδιαίτε-
ρως Νάνον καὶ Εὐθυμον Πλοίαρχον.
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ)σις: Διὰ Μα-
ρίαν Παπασιδέρη, Καλαμάκι Π. Φέληρον
ΝΕΑ ΕΣΜΕΡΑΔΑ

[ΛΘ'—193]

Ἄξιζε ἐγκάρδια συγχαρητήρια τὸ ἐξαι-
ρετικὸν Διαπλασόπουλο τῆς Δράμας
πὺ μὲ τόση εὐγένεια καὶ καλωσύνη δέ-
χθηκε τὴ γλυκεῖά μου Νίκη. Εὖγε του!

Γλυκογέλαστη

[ΛΘ'—194]

Ἄνε τῶν **Βαράθρων**, ὅσοι προκηρύ-
σσουν διαγωνισμούς δημοσιεύουν τάπο-
τελέσματα ἢ τοὺς ματαιώνουν **δικαιολογη-
μένα**. Ἀλλὰ σὺ, φαίνεται, ἀκολουθεῖς τὰ
ἔθιμα τῶν... **βαράθρων**!

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΛΘ'—195]

Εγκρίνονται. Μῆλη: **Καρυῆτις, Κάτια**.
Ἀντιπρόσωπος Τριπόλεως: **Γαλάζιο
Πουλί**.

ΤΡΕΔΑΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΘ'—196]

Τρελλοπαρέα, πότε θὰ ξαναπᾶμε; γρά-
φτε. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΔΟΣ

[ΛΘ'—197]

Εἰσερχόμενος εἰς διαπλασόκοσμον χαιρετῶ
μὲ δύο κανονίεες: Μικρὸς Καλλιτέχνης
= Ἀδαμόπουλος. Ντέτεκτιβ-Φάντασμα =
Γεωργιάδης.

Μικρὸς Δόρυς

[ΛΘ'—198]

Αποδώσατε τιμὰς!!! Δίδω χρυσόδετον
τόμον εἰς ὅποιον μὲ ἀποκαλύψει. . .
Περιμένω!!

Ἄγνωστος Χ

[ΛΘ'—199]

Εὐάννα, Ἀρλέτ, Ὀμπλιγκαντῶ, βραβεῖα
ἔλαβα. Εὐχαριστῶ θερμὰ. Μόννα Λίτσα,
Τζόκεϋ, τόνομα νὰ, ἔκτεινον ὅμως ὅχι.

Νεφερτίτι

[ΛΘ'—200]

Νεφερτίτι, εὐχαριστῶν, ἀντεῦχομαι κά-
θε εὐτυχία. — **Ἰσις, ΥΠΑΡΧΩ (! !)**

Κατάσκοπος «33»

[ΛΘ'—201]

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα, βλέπω ἐφέτος ἄρ-
χιους... ἐντονη δράση!! Δὲν ἐδημο-
σίευσες ὅμως σχετικὴ ἀγγελία, ὅπως πέρυ-
σι. Γιατὶ? ;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΘ'—202]

Εὐάννα γιὰ τὸ βραβεῖο θερμὰ εὐχαριστῶ.
Ζακυνθινούλα

[ΛΘ'—203]

Λευκὴ Καμέλια, εὐχαριστῶ γιὰ εὐχές,
ἀντεῦχομενος ὅπως ὁ καινούργιος χρό-
νος σοὺ φέρει κάθε εὐτυχία.

Κατάσκοπος «33»

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν
τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴ στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὑπ'
ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ
καθυστέρηση ἐπομένως δυνο-
λεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου πὺ ἀ-
παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.